

Haar buurman was een pas gescheiden man, die vaak op reis was vanwege zijn werk als vertegenwoordiger van een farmaceutisch bedrijf. Door de uitbraak van het coronavirus was hij nu meestal thuis en kwam ze hem af en toe tegen op de gang.

Ze wandelde naar haar appartement en zag verwonderd een groene plastic bak voor de deur staan. Haar ogen werden groot van verbazing toen ze de inhoud ervan gewaarwerd.

Er lag een heel klein baby'tje in, gewikkeld in een witte handdoek met een lichtblauw randje. Het kindje sliep, maar Mya zag de oogjes onrustig bewegen onder de licht transparante oogleden.

Voorzichtig hurkte ze naast de baby neer en liet haar ogen automatisch door de gang dwalen, op zoek naar de persoon die verantwoordelijk was voor dit kleine wezentje. Uiteraard was er niemand.

Plots werd de baby wakker en keek recht in Mya's ogen. Haar adem stakte. De baby had precies dezelfde lichtblauwe ogen die Mya haar hele leven al zag, wanneer ze naar haar moeder en zusje keek. De bijzondere oogjes keken haar kort aan, waarna het kleine gezicht vertrok en de baby losbarstte in een oorverdovend gekrijs. Instinctief pakte Mya het huilende wezentje op en wiegde het in haar armen.

Toen ze rechtstond viel er een stukje papier op de grond. Mya nam het met licht trillende vingers op en las: *Ze heet Lelie. Zorg goed voor haar lieve zus. Ik kan het niet. Het spijt me, Senna.*

Het briefje bevestigde de eerste gedachte die als een schok door Mya's hoofd was gegaan toen de baby haar oogjes had geopend. Het pasgeboren kindje was van haar zus.

Het doordringende gehuil bleef intussen aanhouden en de deur van het appartement naast het hare ging open. Buurman Hans stapte in zijn onderbroek, maar met een hemd en stropdas erboven, de gang op. Hij leek zelf totaal niet gehinderd door die vreemde kledingcombinatie en keek nieuwsgierig naar Mya en de baby.

'Hoi buurvrouw, wat is er aan de hand? Wie maakt die vreselijke herrie, waardoor ik mijn online vergadering moest onderbreken?'

Mya was echter te overdonderd om zich bezig te houden met de bemocizucht van haar buurman. Ze mompelde een kort excuus, opende de deur van haar appartement, schoof de plastic bak naar binnen en sloot gauw af om het geluid te dempen, zodat ze de rest van de bewoners niet zou alarmeren. Dat leek echter weinig zin te hebben, aangezien het gehuil werkelijk buitengewone proporties aan begon te nemen. Mya had welis-

waar weinig ervaring met baby's, maar de kracht van de huilbui leek haar niet echt normaal. Bovendien merkte ze dat het kleintje in haar armen lag te trillen.

De gedachte schoot door haar heen dat haar zus nog in de buurt kon zijn. Ze liep snel naar een raam toe en tuurde door de straat. De smalle kassienweg was echter volledig verlaten. Vervolgens nam ze haar telefoon en zocht tussen de contacten naar het juiste nummer. Senna's vertrouwde stem sprak haar via de voicemail vrolijk toe en deelde mee dat ze eventjes niet bereikbaar was, maar dat ze later terug zou bellen.

Mya deed geen moeite om een bericht in te spreken, liet haar gsm met een lichte plof op de eettafel vallen en ging voorzichtig op een stoel zitten. Ze keek naar het kleine meisje in haar armen en fluisterde bibberend: 'O God, Senna, wat is er aan de hand?' Een gevoel van hulpeloosheid overviel haar, terwijl ze de trillende Lelie vasthield.

Na een tijdje als verdoofd de huilende baby in haar armen gewiegd te hebben, merkte ze op dat Lelie onder de handdoek enkel een dun wit rompertje en een pamber droeg. De romper was nat en uit de pamber kwam een vieze lucht. Het deed haar beseffen dat het kleine meisje dringend behoefte had aan verzorging en dat ze waarschijnlijk zo hard hilde omdat ze honger had.

Dat besef zorgde ervoor dat Mya terug in actie kwam. Ze wikkelde Lelie stevig in de handdoek, zwaaide haar handtas over haar schouder en vertrok om op weg te gaan naar de supermarkt.

Het was gelukkig maar een korte wandeling naar de winkel in het stadscentrum. Mya droeg het trillende baby'tje in haar armen en klemde haar handen stevig om de uiteinden van de handdoek. De schommelende bewegingen leken haar een beetje te kalmeren. Het gehuil ging over in lichte snikjes, maar het gebibber bleef aanhouden.

In de winkel keek Mya rond, op zoek naar de babyspullen. Ze had nog nooit iets van die afdeling gekocht, maar wist wel ongeveer waar ze naartoe moest. Na eventjes zoeken, hield ze halt tegenover de diepvriezers en bekeek de rekken met pampers, babyvoeding en allerlei accessoires.

Al snel vond ze pampers voor pasgeboren baby's, maar het zoeken naar de juiste voeding bleek minder gemakkelijk te zijn. Zo was er melk tegen krampjes, dieetvoeding en hypoallergene voeding. Er was bovendien melk voor elke leeftijd, in poedervorm of al voorgemengd.

Intussen vond Lelie duidelijk dat er onvoldoende met haar geschommeld werd en begon opnieuw luidkeels te huilen. Snel pakte Mya een pak met

standaard babyvoeding voor pasgeborenen uit het rek en legde het naast de pampers in haar mandje op wielen. Ze zag wat rompertjes en pyjama's en koos snel een paar van de kleinste maten. Billendoekjes, luierzalf, een fles en fopspeen, volgden in rap tempo en belandden in de mand.

Het hartverscheurende gehuil bleef aanhouden en Mya haastte zich naar de kassa. Terwijl ze achteraan de rij sloot, zag ze de andere wachtenden naar haar staren. Hun gezichten variërend van medelevend tot uiterst geïrriteerd.

Een oude man bromde iets tegen zijn vrouw en keek Mya nors aan. De puber die achter haar kwam staan, begon luidkeels in zijn gsm te roepen om uit te leggen dat er een vrouw met een krijsende baby voor hem stond.

Toen de blonde dame voor haar zich omdraaide, boog Mya beschaamd haar hoofd. De vrouw knikte haar echter geruststellend toe en zei vriendelijk: 'Ga maar even voor. Ik weet nog hoe vervelend het kon zijn als mijn zoontje vroeger een huilbui kreeg.'

Dankbaar lachte Mya naar de stijlvolle dame die ze een jaar of veertig schatte en schoof langs haar door. Lelie balancerend op haar rechterarm, legde ze vervolgens met haar linkerhand onhandig de boodschappen op de band.

De kassierster had duidelijk minder sympathie voor de krijsende baby en rolde met haar ogen, terwijl Mya afrekende en alles in een grote plastic zak van de supermarkt propte. Ze wierp de vriendelijke dame achter haar nog een glimlachje toe en waggelde richting de uitgang. Eenmaal buiten, ademde ze dankbaar de frisse lucht in en begon aan haar weg naar huis.

Hevig transpirerend, en op van de zenuwen door het eindeloze gehuil, stapte Mya uiteindelijk haar appartement weer binnen. Ze legde Lelie neer en plaatste een kussen naast haar, zodat ze niet zou vallen. Vervolgens bestudeerde Mya de babyvoeding en maakte ze een flesje klaar. Ze testte of de melk niet te warm was en nam Lelie op haar schoot.

Zodra de baby de speen aan haar lipjes voelde, pakte ze gretig de fles in haar mond en begon gulzig te drinken. Eindelijk stopte het lawaai en de plotse kalmte deed Mya ietwat ontspannen.

Terwijl ze neerkeek op de drinkende baby, gingen tegenstrijdige gevoelens door haar heen. Enerzijds was ze ongerust en wilde ze weten of alles goed was met haar zusje, anderzijds was ze kwaad. Hoe kon Senna in hemelsnaam een baby voor haar deur leggen, haar eigen baby nota bene, om er maar vanuit te gaan dat Mya zou weten wat ze moest doen? Wat is er toch gebeurd zusje, waar ben je?